

Muisstil

Het apocalyptische miauwen van Poes, onze aanloopkater, is eindelijk verstomd. Op bijna 20-jarige leeftijd stierf hij eergisteren. Een jaar geleden schreef ik er al over. Dat hij aan een soort Alzheimer leed, steeds magerder en slechtiender werd. En doer, hij schrok zich rot als je ineens achter hem stond. Hij liet bovendien onophoudelijk een klaaglijk en luid *'braaaaauw, braaaaauw'* horen, dat ik associeerde met het roepen om zijn moeder.

Onze huisvriend had niet lang meer te leven, dacht ik.

Uiteindelijk heeft het toch nog bijna een jaar geduurd, waarin hij het laatste van zijn negen levens heeft opgebruikt. Zijn schildklier werkte niet goed, hij was stokdoof, had epileptische aanvallen. De buurvrouw, die met hart en ziel voor hem zorgde, heeft vele honderden dierenartseuro's uitgegeven om hem te redden. Soms even met succes: dan werd hij weer dikker, kwam vaker op bezoek en lag dan op de rugleuning van de bank te slapen. Hield je hem een stukje vlees voor, dan sloeg hij het als vanouds uit je fikken, om er als een leeuw op aan te vallen. Maar nu ging het definitief bergafwaarts. Poepen en plassen deed hij steevast bij ons in de tuin, onder de hortensia's. Gek genoeg rook je het nauwelijks, maar toen bedekte hij het nog zoals het een kat betaamt. Later zag ik hem, volkomen in z'n eigen wereldje, stilstaan in de poort, zijn behoefte doen en zonder omkijken verder wankelen. Er werd niks meer bedekt.

Zaterdag hoorden mijn vrouw en zoon paniek bij de buurvrouw, waar een meisje op het huis paste. Poes was stervende. Hij had een angstaanjagende epileptische aanval gehad en lag nu in coma. Vrouw en zoon togen naar het meisje om haar bij te staan. In hun aanwezigheid blies hij even later zijn laatste adem uit. En nu is het stil. Muisstil.